

Gün geçmiyor ki ülkemizin herhangi bir köşesinde trafik kazası yaşanmasın. Her kaza sonrası malum kişiler tarafından taziyeler...! Takdiri İlahi...! Aslında herkes biliyor ki bu kazaların tamamına yakını “kaza geliyorum” diyor. Ama kadere teslim olmuşuz bir kere. Alın yazısının kaçınılmaz tesellisi ile yaşıyoruz. Bu kaçınıcı

Dolunay katliamı? Birkaç kez benim de basın olarak katıldığım çözüm önerilerinde sinyalizasyon seçeneği üzerinde duruldu. Gel gör ki aradan geçen yıllardan sonra dahi, önlem adına alınmış hiçbir gelişme olmadı.

Bilinen başka bir gerçek var ki sürücülerimizin sabırsız bekleyişleriyle birlikte geçiş üstünlüğünün kendilerine ait olduğu düşüncesidir. Evet, kaza olasılıklarını en aza indirgeyecek çalışmalarda kaplumbağa hızı yaşanmaktaysa da sürücülerimiz adeta tazıdan kaçan tavşanlar gibi ataklar. Bir çeşit usta sürücü kompleksini yaşıyoruz.

Yine de bu yanlışları düzeltecek olan genel ve yerel yöneticilerdir. Ağırlaştırılmış cezalar çözüm değildir. İnsanlarımıza her konuda alçak gönüllülüğü öğretmeliyiz. Özür dilemenin bir erdem olduğunu, istemeden de olsa yapılan hatalar karşısında geri çekilmenin doğru bir hamle olacağını iknaya çalışmalıyız. Bu anlayışa sahip insanların centilmenlik ruhuyla hareket edip karşılıklı saygıyla iletişimi çözüm olacaktır.

Dolunay ya da DEMAS kavşağında acil önlem almak artık kaçınılmazdır. Trafik akış hızına göre sinyalizasyon tasarlanıp hizmete geçirilmelidir. Kot farkından dolayı ışıklar gözükmez bahanesi kabul edilemez. Kotu düşür ya da geliş yönüne doğru ikaz ışıkları yerleştir. Seçenek çoğaltın, sizin işiniz ne?

Kazalar sürekli tekerrür ediyor. Bir dahaki olay nerede, nasıl, ne zaman olacak kuşkusuyla yaşıyoruz ya tüm dünya bizi kısıkanıyor!

Onlar kısıkanıyor bizse pisi pisine ölüyoruz.